

върла потеря сберете
бащино царство земете,
бащино още майчино!

Само Тодор и Белгун мълчаха усмихнати, със сияещи лица.
Внезапно Иваница изчезна. Белгун го настигна по стълбите.

- Къде пак? Най-напред се обади на мама!

- Отивам да бия камбаната на свети Димитър! Ще дигаме
вече бунта...

Белгун го изгледа строго.

- Върви при мама! Това не е детинска работа. Хайде!

- Аз не съм дете! - Иваница упорито метна глава назад.

По-големият брат се усмихна и поглади бузата на юношата.
Иваница сви вежди и бързо се отправи към стаята на жените.

В това време между съзаклятниците беше избухнал остър спор. Едни искаха незабавно да съберат хората си и да се присъединят към норманите, други настояваха да се потърпи още малко, за да се подготви целият народ. Горчиви бяха спомените от 1040 година. Да не се бърза, повече предпазливост. Между последните бешени Тодор. В жилите му течеше хладната, спокойна кръв на майчиния му род. Но и острият, ловък ум бенаследил пак от майка си. Ала Белгун вече цял гореше. Как? Да се изпусне най-удобния миг, сега, когато в Царевград са изгубили ума си и никой няма да помисли за далечната българска провинция? Не. Асен не можеше да търпи и бързи стъпки се отправи за стаята си. Ръцете му трепереха за борба.

Но другите надделяха. Да се почака още малко. Между това старата търновска болярка с радостни сълзи прегръщаше най-малкия си син.

- Боже, лудо момче! А ние помислихме, че сисе удавил някъде в Етъра - каза Теодора, по-голямата сестра. Тамара, по-